

De leeftijd van aanspreekbaarheid van kinderen

Door Richard Jordan

Hoewel we nooit zullen weten hoeveel kinderen er in het verleden zijn overleden, alleen al het aantal abortussen in dit land doen de cijfers stijgen tot een schrikbarend beeld.

Voeg daar nog aan toe de diverse vermeldingen van massasterfte, en politieke uitroeiing, dan is het vanzelfsprekend dat er een toenemende interesse zou moeten zijn in de geestelijke toestand en redding van deze kinderen, en ook van die kinderen die gestorven zijn voordat ze de leeftijd hadden bereikt van aanspreekbaarheid.

Voor degenen die hierin geïnteresseerd zijn, maar vooral voor degenen die het grote verdriet hadden een kind te moeten verliezen, zal dit artikel, naar wij vertrouwen, behulpzaam zijn.

Aanspreekbaarheid.

Dat er een leeftijd is waarop men aanspreekbaar is wordt duidelijk geleerd in de Schrift. Dit betekent echter niet dat een kind geen zondaar is, of dat het eerst "gered" is en daarna weer "verloren" is gegaan toen het opgroeide tot volwassene.

Als dat laatstgenoemde waar is, in wat voor opzicht zou het dan ooit "gered" zijn? Integendeel, de Schrift leert dat kinderen al vanaf de bevruchting een zondige natuur hebben.

"Psalm 51 : 5 : Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren , en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen .

Maar God houdt ze niet verantwoordelijk voor hun zonden tot ze op het punt komen van een persoonlijke keuze.

Een belangrijk stuk in dit verband staat in Rom. 5: 12-14:

"Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo de dood tot alle mensen doorgegaan is , in welken allen gezondigd hebben. Want tot de wet was de zonde in de wereld; maar de zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is. Maar de dood heeft geheerst van Adam tot Mozes toe, ook over degenen, die niet gezondigd hadden in de gelijkheid der overtreding van Adam, welke een voorbeeld is Desgenen, Die komen zou.

Hoewel iedereen "in Adam" was, en dus duidelijk van nature en afkomst zondaar was, merken we op dat Paulus ons zegt dat de zonde niet wordt toegerekend als "er geen wet is."

Want "door de wet is de kennis der zonde" Rom. 3 : 20.

En later zegt de apostel in dezelfde brief: " ik kende de zonde niet dan door de wet."

"En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven. (Rom. 7 : 7 en 9).

"Rom. 7:7 en 9: 7 Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren.....9 En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven.

Het is duidelijk dat God diegenen die niet tot "kennis der zonde" komen, niet moreel verantwoordelijk houdt.

Diegenen die *"niet gezondigd hadden in de gelijkheid der overtreding van Adam."*

Dat zijn degenen die niet bewust een bepaald gebod hebben overtreden zoals Adam deed.

Zelfs het Oude Testament werpt licht op deze zaak, omdat het ook duidelijk leert dat God degenen erkent die niet moreel aansprakelijk zijn.

Denk eens na over de volgende verzen:

"En Ik zou die grote stad Ninevé niet verschonen? waarin veel meer dan honderd en twintig duizend mensen zijn, die geen onderscheid weten tussen hun rechterhand en hun linkerhand (duidelijk de kinderen) daartoe veel vee?" Jona 4 : 11.

"Zekerlijk, eer dit Knechtje weet te verwerpen het kwade, en te verkiezen het goede, zal dat land, waarover gij verdrietig zijt, verlaten zijn van zijn twee koningen." Jes. 7 : 16.

" Deut. 1 : 39: En uw kinderkens, waarvan gij zeidet: Zij zullen tot een roof zijn; en uw kinderen, die heden noch goed noch kwaad weten, die zullen daarin komen, en dien zal Ik het geven, en die zullen het erfelijk bezitten."

Uit Num. 14 : 29 leren we dat de " kinderkens" waarover in Deut. 1 : 39 wordt gesproken 19 jaar waren! Vandaag de dag zouden we die leeftijd al als aardig oud beschouwen. We moeten echter onthouden dat de leeftijd van 12, die gewoonlijk wordt gebruikt, alleen gebaseerd is op de religieuze traditie van het verkeerd lezen en gebruiken van Lukas 2 : 42.

"Lukas 2:42: En toen Hij twaalf jaren oud geworden was, en zij naar Jeruzalem opgegaan waren, naar de gewoonte van den feestdag;

Het lijkt het meest eenvoudig om te erkennen dat de leeftijd van aansprakelijkheid verschilt van individu tot individu, en van de samenleving.

Feit blijft echter, dat in de Schrift helder geleerd wordt, dat God een leeftijd van aansprakelijkheid erkent.

Als iemand het punt bereikt waarop hij het onderscheid tussen goed en kwaad kan maken dan wordt hij/zij aansprakelijk. Daarom is het zo ontzettend belangrijk om het goede nieuws van Gods liefde en genade aan jonge kinderen voor te houden, zodat ze, als ze zonden opmerken, ze ook weten van Gods wonderbaarlijke oplossing voor zondaars.

De dood van "kinderkens."

En hoe zit het met kleine kinderen die sterven vóóordat ze het punt bereiken van persoonlijke aansprakelijkheid? Ook hier is het Oude Testament behulpzaam.

David zei over zijn kleine kind die zojuist was gestorven:

"Ik zal wel tot hem gaan, maar hij zal tot mij niet wederkomen." 2 Sam. 12 : 23.

Geeft dit niet aan dat David een onvoorwaardelijk vertrouwen had dat zijn kleine kind en ook hijzelf, gered waren?

In een andere bedeling dan de onze verklaart Christus:

"Alzo is de wil niet uws Vaders, Die in de hemelen is, dat één van deze kleinen verloren gaat." Matth. 18 : 14.

Kinderen zijn gered als ze sterven voordat ze moreel verantwoordelijk kunnen worden. Gered, niet omdat ze onschuldig zijn, of vanwege een religieuze ceremonie, (bedenk dat de baby van David niet eens lang genoeg leefde om besneden te worden).

Ze zijn gered omdat Christus stierf voor zondaren, ook voor hen, en het is niet de wil van God dat zelfs één van hen te gronde gaat.

Op dit punt is Deuteronomium 1 : 39 opnieuw behulpzaam , want het geeft aan dat God iets kan geven aan diegenen die nog niet persoonlijk aansprakelijk zijn, en dat Hij die gift kan geven los van hun persoonlijke keuze.

Dus is Hij volmaakt vrij om al diegenen te redden, die stierven voordat ze de leeftijd van aansprakelijkheid bereikten, en vanuit de Schrift is het duidelijk dat Hij dat ook doet.

Hij wist welke kinderkens zouden sterven en Hij koos ervoor ze te redden. Dat Hij vrij is om dat te doen is onbetwistbaar sinds:

" God was in Christus de wereld met Zichzelfen verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende, en heeft het woord der verzoening in ons gelegd." 2 Kor. 5 : 19.

Kinderdoop.

Nog iets om te onthouden; er staat zeker niets in de Bijbel , ook geen half vers, dat baby's gedoopt moeten worden, en nog minder dat ze gered zouden kunnen worden door de doop met water.

Mark. 16 : 16 , Hand. 2 : 38, en nog een heleboel andere teksten uit de Schrift, maken duidelijk dat degen die gedoopt werd eerst moest geloven en berouw hebben.

Zelfs als een heel huis werd gedoopt, dan was het altijd omdat ze geloofden ,zoals in Hand. 16 : 33- 34.

"Met al zijn huis aan God gelovig geworden was."

Dit was natuurlijk allemaal het geval toen de waterdoop aan de orde was, maar toen God Paulus riep, de andere apostel, verklaart hij duidelijk:

"Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen." 1 Kor. 1: 17

En hij informeert ons dat nu:

"Wij zijn allen door één Geest tot één lichaam gedoopt" 1 Kor.12:13.

Dit is de éne doop voor vandaag en is in de plaats gekomen voor de waterdoop in de vorige bedeling. Omdat waterdoop niet langer een plaats heeft in het programma van God, is kinder- en volwassendoop in feite niet meer nodig.

De verantwoordelijkheid van de ouders.

Zeker als ouders zouden we elke gelegenheid moeten gebruiken om het Woord “recht gesneden” te weten en begrijpen, hoe kunnen we anders onze kleinen leren welke weg zij moeten gaan?

Wij als ouders hebben een enorme verantwoordelijkheid, om onze kinderen vanaf het begin te omgeven met voorbeelden en instructies, zodat ze klaar zijn om Christus aan te nemen, zo gauw ze die keuze kunnen maken.